

[Svend Jakobsen.]

nyttige sektor må datere sig et stykke tid tilbage. Vi fik et cirkulære i december 1972, det såkaldte kakkellovns-cirkulære, og jeg tror, jeg tør sige, at efter at der er bygget ud fra dette cirkulære, kan man hverken tale om prestigebyggeri eller luksusbyggeri. Jeg vil meget advare imod, at man går ud i en argumentation for at sænke standarden yderligere. Jeg vil godt i den forbindelse pege på, at såvel størrelse som standard i 75-80 pct. af vores boligbyggeri, og det vil sige i ejerboligsektoren, ligger på et væsentligt andet niveau end i den almennyttige sektor.

Jeg skal til hr. Henning Philipsen sige, at denne argumentation omkring faldet i boligudgifterne for ejerboliger er, som boligministeren sagde, et spørgsmål om, hvad tager man sit udgangspunkt i. Det, der var vores udgangspunkt i boligforligsaftalen, var en stigning af størrelsesordenen 8 pct. i den almennyttige sektor og af størrelsesordenen 10 pct. — det byggede på et betydeligt antal eksempler, vi havde til rådighed — i den private udlejningssektor og en stigning i lejeværdien i 1975 alene, altså på 1 år, med 15 pct. Når denne stigning ligger så markant højere end de andre, hænger det sammen med, at denne gruppe har været fastlåst i 1974.

Så skal jeg til hr. Kaj Hansen sige, at det overrasker mig lidt at høre, hvor megen vægt der lægges på konsekvensen af kommunisternes forslag: startleje 1.400 kr. lavere og slutleje omkring 3.000 kr. lavere, når man underkender værdien af den nye finansieringsordning, som er en følge af boligforligsaftalen, idet denne fører til en lavere udgangsleje, nemlig for en gennemsnitslejlighed 3.000 kr., og en slutleje, der er ikke mindre end 7.000 kr. lavere end efter gældende regler. Det har været vigtigt for os at få fastslået, at det offentlige har et særligt ansvar for denne del af byggeriet, og det har været vigtigt for os også, at vi med denne finansieringsordning sikrer, at 26 pct. af finansieringen ikke går over børsen og dermed omfatter kurstab.

Så skal jeg takke boligministeren for tilsagnene vedrørende den private andelsboligsektor og vedrørende anpartslejlighederne. Jeg vil derudover gerne sige, at boligministeren er i en lidt anden situation, end

flere tidligere boligministre har været, når vi taler om at sikre stabiliteten på niveauet 40.000 boliger. Boligministeren har nemlig, det går jeg da ud fra, 126 mandater i ryggen, som er villige til at leve op til denne fælles målsætning. Jeg kan i hvert fald sige, at for mit partis vedkommende skal der ikke herske nogen tvivl herom.

Så vil jeg om kollegiesektoren sige, at det, jeg sagde, var, at jeg har forstået det sådan, at det, boligministeren foreslår som en særlig finansieringsordning, alene vedrører det, jeg kaldte skrabede enkeltværelser, mens man, hvis vi bevæger os op i egentlige kollegieboliger, måtte henvise til den almindelige almennyttige udlejningssektor. Hvis denne opfattelse er rigtig, fører den til den konklusion, jeg drog, nemlig at så snart vi er ude over det skrabede enkeltværelse, så er den eksisterende almennyttige sektor med i finansieringen, og det var jo, som ministeren sagde, ikke sigtet.

Jeg skal kun gøre disse bemærkninger her i anden omgang og så i øvrigt advisere, at vi har en lang række detaljer, som vi ønsker behandlet under udvalgsarbejdet.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg har kun en ganske enkelt bemærkning til boligministeren. Boligministeren takkede så hjerteligt forligspartierne, fordi de har givet tilsagn om en hurtig gennemførelse af udvalgsarbejdet. Jeg håber, at ministeren og i hvert fald boligudvalget også vil sørge for, at denne gennemførelse ikke bliver så hurtig, at vi kommer ud i nøjagtig det samme, som vi kom ud i, da vi vedtog boligsikringsloven i juni måned, at vi skal til at ændre den 2 måneder efter, fordi man ikke har haft tid nok og man ikke har været opmærksom nok på de problemer, der var.

Boligministeren misforstod, tror jeg nok, hvad jeg sagde med hensyn til logikken. Jeg sagde netop, at man skulle være boligminister for at forstå logikken, og med det mente jeg, at boligministeren forstod logikken, mens den ikke rigtig kunne gå op for os andre.

Må jeg så slutte med noget meget rigtigt, som boligministeren sagde, at der findes her i verden ikke erstatninger for at bære sig fornuftigt ad. Lad os håbe, at boligudvalget for en gangs skyld vil leve op til det.